పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టే

వేలరీ ప్రేమకథ

కువైటు సిటీ.

మారియట్ హోటల్ అకామిడేషన్.

రూమ్ నెంబరు 305 A

రేపు మార్నింగ్ డ్యూటీ. ఐదుగంటలకే నిద్రలేవాలి, అనుకుంటూ అలారం సెట్ చేసుకుని పడుకున్నాను. గాఢనిద్రలో వున్నాను. ఏవో మంచి కలల్లో తేలిపోతూ సంతోషంగా వున్నట్లున్నాను. అయినా కూడా ఎందుకో మెలుకువ వచ్చింది. అటు ప్రక్కకి తిరిగి పడుకుంటూ ఇంతకీ కలలో కనిపించిన వ్యక్తి ఎవరబ్బా? అల్లరి మాటలతో ఆనందం పంచిన ఆ అందమైన అబ్బాయి రూపం అస్పష్టంగా వుందే? నా ఫేవరెట్ హీరో మహేష్‌బాబు కాదు కదా? ఇంత రాత్రివేళ నమ్రతాను వదిలి ఇండియా నుండి కువైటుకు మహేష్‌బాబు నాకోసం రాలేడు కదా అనుకుంటూ కలలో అస్పష్టంగా కనిపించిన నన్ను మురిపించిన ఆ అందమైన అల్లరి అబ్బాయి రూపాన్ని గుర్తుతెచ్చుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తూ బ్లాంకెట్‌ను పైకి లాక్కున్నాను. ఒంటరిగా ఈ ఎడారి దేశంలో పదహారు సంవత్సరాలుగా వుంటూ, యంత్రంలా పనిచేస్తూ కుటుంబాన్ని ఆదుకున్న నాకు కలలే మిగిలాయి. నా ఒంటరితనంలో పుస్తకాలు, నా రాతలు, నిద్ర, కలలు నా నేస్తాలుగా నిలిచాయి. టైమ్ ఎంతయిందో అనుకుంటూ వాల్‌క్లాక్ వైపు చూసాను. తెల్లవారు ఝామున రెండు నలభై అయినట్లుగా అది సమయాన్ని చూపిస్తోంది.

లేచి కూర్చుని వాటర్ బాటిల్ అందుకుని నీళ్ళుతాగి మళ్ళీ పడుకోబోయాను. అపుడు వినిపించింది, ఎవరో సన్నగా వెక్కిళ్ళు పెట్టి ఏడుస్తున్న శబ్దం. ఒక్కసారిగా కాస్త భయం వేసింది. ఈ టైములో ఎవరు ఎందుకు ఏడుస్తున్నారో? కొంపదీసి దయ్యం కాదుకదా? చూడకూడదు అనుకుంటూనే అనవసరంగా ఈ మధ్య యూ ట్యూబ్‌లో ఏదో దయ్యం మూవీ చూసాను. అప్పట్నించీ ఏ శబ్దం అయినా వులిక్కిపడటం జరుగుతోంది. ఎందుకు చూసానా ఆ మూవీ అనుకుంటూ మనసులో నన్ను నేను తిట్టుకుంటూ ఆ ఏడుపు ఎక్కడినుండి వినిపిస్తోందో తెలుసుకోవడానికి చెవులు రిక్కించి శ్రద్ధగా వినసాగాను. బయట నా రూముకి ఆనుకుని వున్న మా హాల్లో నుండే ఆ ఏడుపు శబ్దం వినిపిస్తోంది. ఇక కుదరదని ధైర్యం తెచ్చుకుని బెడ్ పైనుండి లేచి చెప్పులు వేసుకున్నాను. మెల్లగా అస్సలు శబ్దం కాకుండా అడుగులో అడుగువేసుకుంటూ నడిచి నా రూము తలుపు దగ్గరకు చేరుకున్నాను. ఒక్క క్షణం అక్కడ ఆగి ఒక్కసారి గుండెలనిండా గట్టిగా గాలి పీల్చుకుని 'కమాన్ చిన్నపిల్లలా భయపడతావేంటి అని నాకు నేనే ధైర్యం చెప్పుకున్నాను.' ఇక ఏదయితే అది అవుతుంది అనుకుంటూ లాక్ తీసి, తలుపు వారగా కొంచెం తెరిచి, తల ఒక్కటే బయటపెట్టి హాల్లోకి తొంగి చూసాను.

అక్కడ గోడవారగా వున్న డైనింగ్ టేబుల్‌పై తలవాల్చి వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది వేలరీ. అసలే ఆ అమ్మాయిది బాగా కర్లీ హెయిర్. జుట్టంతా విరబోసుకుని వుంది. ఆ జుట్టు తప్ప మొహం కనపడకుండా తల టేబులపై వాల్చి రెండు చేతుల మధ్య దాచుకుని ఏడుస్తోంది.

నిజంగా అక్కడ వున్నది వేలరీయేనా? లేక వేలరీ రూపంలో వున్న దయ్యమా? ఒకవేళ వేలరీనే అయితే ఈ టైములో నిద్రపోకుండా హాల్లో కూర్చుని ఎందుకు ఏడుస్తోంది? అసలు వేలరీ ఎపుడూ జోవియల్‌గా, యాక్టివ్‌గా, హాపీగా ఏదో ఒకటి మాట్లాడుతూ నవ్విస్తూ వుంటుంది కదా! మరి అంతగా వెక్కిళ్ళు పెట్టి ఏడుస్తోంది అంటే నమ్మలేకపోతున్నాను.

నా రూమ్‌కి ప్రక్కన వున్న రూములో వేలరీ వుంటుంది. వేలరీ గోవా నుండి వచ్చింది. అటువైపు కిచెన్‌కి ప్రక్కగా వున్న బెడ్‌రూములో జేనీ అనే కేరళ అమ్మాయి వుంటుంది. మా ముగ్గురికీ కలిపి ఒకే కంబైన్డ్ హాలు, కిచెన్ వున్నాయి. జేనీ మా హోటల్లోనే హౌస్ కీపింగ్ డిపార్టుమెంటులో పనిచేస్తుంది. వేలరీ, మా ఫ్రంట్ ఆఫీసులోనే గెస్ట్ రిలేషన్ ఆఫీసర్‌గా సంవత్సరం ముందు జాయిన్ అయింది. ఆకట్టుకునే అందమైన రూపం వేలరీది. రూపమేకాదు మాట తీరు కూడా. ఎప్పుడు చూసినా నవ్వుతూ వుంటుంది. జోక్స్ వేస్తూ అందరినీ ఇమిటేట్ చేస్తూ వారి బాడీ లాంగ్వేజ్‌ని యాక్షన్ చేసి చూపిస్తూ నవ్విస్తూ వుంటుంది. ఎప్పుడో అరుదుగా అపుడపుడూ నవ్వే నేను వేలరీ వచ్చిన తరువాత ఆ అమ్మాయి మాటలకి, జోక్స్‌కి మనసారా కడుపుబ్బా నవ్వేస్తున్నాను.

ఎంతో యాక్టివ్‌గా వుండి, నవ్వుతూ అందర్నీ నవ్విస్తూ వుండే వేలరీ అంటే కొలీగ్స్‌కే కాదు మా గెస్ట్‌లకు కూడా చాలా ఇష్టం. ఈ సంవత్సరకాలంలోనే మా హోటల్లో చాలా మంచి పేరు తెచ్చుకుంది.

పోయిన వారంలో ఒకరోజు యిదే హాల్లో నిలబడి మా జి.యమ్ జార్జిగారు ఎలా వంగి నడుస్తారో, ఎలా ఫన్నీగా మాట్లాడతాడో కళ్ళద్దాలు ముక్కుపైకి లాక్కుని కళ్ళు మాత్రం పైకెత్తి చూసి మనుషుల్ని ఎలా పలకరిస్తాడో యాక్షన్ చేసి చూపిస్తుంటే పొట్ట చేత్తో పట్టుకుని, దవడలు నొప్పి పుట్టేలా పకపకా అర్ధగంట ఆపకుండా నవ్వుకున్నం మేమిద్దరమూ.

అలాగే సెక్యూరిటీ ఆఫీసరు 'అన్వరు' ఫోటో కాపీలు, కలర్ ప్రింట్స్ అవసరమయి వచ్చి అడిగేటపుడు ఎంత దీనంగా, బిచ్చగాడిలా, చేతులు జోడించి, వినయంగా అడుగుతాడో నాకు వివరించి, వర్ణించి వేలరీ చెపుతుంటే సోఫాలో పడి దొర్లి మరీ నవ్వాను నేను. అప్పుడే తెలిసింది నాకు నవ్వడంలోని ఆనందం.

అప్పట్నుంచీ మా ఇద్దరికీ వీలయినప్పుడల్లా డ్యూటీలేకుండా ఇంట్లో వున్న సమయంలో కబుర్లు చెప్పుకుంటూ నవ్వుకుంటూ వుంటున్నాము. స్తబ్ధంగా, నిశ్శబ్దంగా వున్న నా జీవితం వేలరీ రాకతో నవ్వుల జల్లుగా మారింది. నేనంటే వేలరీకి చాలా ఇష్టం. వచ్చిన మొదటి రోజే నాతో బాగా కలిసిపోయి కబుర్లు చెప్పింది. రెండో రోజే మనం ఫ్రెండ్స్ అంటూ చేతులు కలుపుకున్నాం. మూడో రోజునుండీ జోక్స్, పాటలు, ఆటలు, డాన్స్ మొదలు పెట్టాం. వేలరీ గిటారు బాగా వాయిస్తుంది. తను గిటార్ ప్లే చేస్తుంటే నేను పాటలు పాడేదాన్ని. తను ఎక్కడ వుంటే అక్కడ సందడి వుంటుంది.

కానీ అవతలి రూములోని జేనీ అంటే నాకే కాదు, వేలరీకి కూడా అసలు నచ్చదు. జేనీకి కువైట్ రేడియో అని మా హోటల్లోవాళ్ళు పేరు పెట్టి పిలుస్తుంటారు. అదేదో పెద్ద బిరుదులా, నేషనల్ అవార్డులా భావించి నవ్వుకుంటూ మురిసిపోతుంది జేనీ. ఇక్కడి వార్తలు అక్కడికి అక్కడి వార్తలు ఇక్కడికి చేరవేయడమే తన పని. ఏ విషయమైనా సరే జేనికి చెప్పామంటే చాలు ఐదు నిముషాల్లో ఆ వార్త మొత్తం హోటల్లోని స్టాఫ్‌కి తెలిసిపోతుంది. అంత టాలెంట్ వున్న రేడియో ఈ జేనీ.

వేలరీ, జేనీలు ఇద్దరూ ఈ మధ్య అపుడపుడూ బాత్ రూము దగ్గరా, కిచెన్లో సామాన్లు సర్దుకోవడం దగ్గరా చిన్న గొడవలు పడుతున్నారు. వేలరీ ఫ్రిజ్‌లో పెట్టిన జ్యూస్‌లు, వెజిటబుల్స్ మాయం అయిపోతుండటంతో వేలరీ జేనీని నిలదీసి అడగటంతో గొడవ కాస్త ముదిరింది. దాదాపు జేనీ అక్కడికి వచ్చిన రెండేళ్ళలో ఫ్రిజ్‌లోని నా ఫుడ్ ఐటమ్స్ కూడా మాయమవుతున్నాకూడా కడుపుకు తినే తిండికదా! ఎవరు తింటే ఏముంది? ఆకలిగా వుండి తిని వుంటుంది, పోనీలే తిననీ అనుకుంటూ నేను చూసీ చూడనట్లుగా ఇన్నాళ్ళూ వుండిపోయాను. కానీ వేలరీ ముక్కుసూటి మనిషి కావడంతో ఒకటి రెండుసార్లు బాగా చూసి, కనిపెట్టి ఆధారాలతో సహా పట్టుకుని గట్టిగా నిలదీసి జేనీని అడిగింది.

మరి అందుకే ఇపుడు ఈరోజు జానీతో ఏదైనా గొడవ జరిగి వేలరీ ఏడుస్తోందా? లేక మా పాములాంటి సూపర్ వైజరు అల్మా ఏదైనా కుట్రలతో కుతంత్రం చేసి ఏడిపించిందా? అల్మా ఫిలిప్పీన్ అమ్మాయి. స్నేక్‌లాంటి స్వభావం కావడంతో పనిలో కూడా మాకు చాలా హార్డ్ టైమ్ ఇస్తూ వుండటంతో, మేము స్నేక్ అని పేరు పెట్టి పిలుచుకుంటూ కోపాన్ని అలా క్రక్కలేకా మ్రింగలేక దిగమ్రింగుతున్నాం.

నేనేకాదు నాతోపాటు వేలరీకూడా అల్మా క్రూర స్వభావానికి బాధపడి, తిట్టుకోవడం మామూలైపోయింది. మరి ఏమయ్యిందో ఎందుకు వేలరీ ఏడుస్తోందో నాకు క్లూ దొరకడం లేదు. అయినా చిన్న విషయాలకు వేలరీది ఏడ్చే స్వభావం కాదు మరి.

మెల్లగా వేలరీ దగ్గరకి చేరుకుని తలపై చెయ్యివేసాను. ఉలిక్కిపడి తల పైకెత్తింది వేలరీ. ఎపుడూ నవ్వుతూ వుండే వేలరీ కళ్ళనిండా నీళ్ళు. అప్పటికి ఎంతసేపటినుండి ఏడుస్తోందో తెలియదుగానీ కళ్ళు ఎర్రగా వాచి వుబ్బి వున్నాయి.

''ఏంటి, ఏమయింది? ఎందుకు ఇంతగా ఏడుస్తున్నావు?'' అని అడిగాను ఆదుర్దాగా.

''ఏం లేదు, ఏం లేదు నువు వెళ్ళి పడుకో'' అంది కంగారుగా కళ్ళు తుడుచుకుంటూ.

ఇంతగా వెక్కిళ్ళు పెట్టి ఏడుస్తూ ఏం లేదు అంటావే ''ఏం జరిగిందో నిజం చెప్పు నువ్వు. స్నేక్ ఏమైనా అందా? జేనీతో పోట్లాడావా? మీ అమ్మ గుర్తొచ్చిందా? నీ బాయ్ ఫ్రెండ్ షాహిద్‌తో ఏదైనా గొడవ జరిగిందా?'' ఏంటో చెప్పు అన్నాను అనునయంగా మాట్లాడుతూ.

''విని అనవసరంగా నువు బాధపడతావు. అది నాకిష్టం లేదు. నువు వెళ్ళి పడుకో'' అంది మొండిగా వేలరీ.

ఇక కుదరదని టేబుల్ ముందున్న కుర్చీ లాక్కుని కూర్చున్నాను. ''నువు జరిగింది చెప్పేంత వరకూ నేను ఇక్కడినుండి కదలను. తరువాత నీ యిష్టం'' అన్నాను నేను అంతకంటే మొండిగా.

ఒకసారి నావైపు చూసి ''సంతోషాన్ని తప్ప బాధను ఫ్రెండ్స్‌తో పంచుకోవడం నాకు ఇష్టం వుండదు. నన్ను బలవంతం చేయకు'' అంది వేలరీ.

''ఓ.కే అలాగే ఏడువు. బాగా ఏడువు. నేను చూస్తూవుంటాను'' అన్నాను.

హుమ్... అని నిట్టూర్చింది వేలరీ.

''ఇక చాలు మొండితనం. చెప్పు తొందరగా'' అన్నాను.

బదులుగా ఏడ్వటం మొదలు పెట్టింది వేలరీ.

''అందరికీ ఏడవొద్దు, నవ్వండి అని చెప్పే నువ్వు ఏడుస్తూ కూర్చోవడం అసలు బాలేదు. సమస్య ఏంటో చెప్పు. పరిష్కారం కనుగొందాం'' అన్నాను నేను లేని కోపం కాస్త ముఖంలోకి తెచ్చిపెట్టుకుంటూ.

''ఇంకో గంటలో షాహిద్‌కి పెళ్ళి జరగబోతోంది'' చెప్పింది వేలరీ.

''వ్వాట్!!'' అరిచాను నేను. ఒక్క క్షణం వేలరీ ఏం చెపుతోందో నాకు అర్థం కాలేదు.

ఆర్నెల్లనుండి వేలరీ షాహిద్‌ల మధ్య గాఢమైన ప్రేమ కొనసాగుతోంది. ఇద్దరూ ఒకర్ని విడిచి మరొకరు క్షణం వుండలేనంతగా ఫోన్ కాల్స్, చాట్‌లు, కలిసి రెస్టారెంట్‌కు వెళ్ళడాలు చేస్తున్నారు.

షాహిద్ ఎన్నోసార్లు నాతో కూడా వేలరీని తప్ప మరొక అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకునే ప్రసక్తే లేదనీ తమ తల్లిదండ్రుల్ని ఒప్పించి, ఎదిరించి అయినా సరే వేలరీనే చేసుకుంటానని గట్టిగా చెప్పాడు. మరి అంతటి ప్రేమ పట్టుదలగల షాహిద్ ఈ రోజు పెళ్ళి చేసుకోబోతున్నాడా? ఎలా సాధ్యం? అందుకే వేలరీ ఈ రాత్రిపూట ఇంతగా ఏడుస్తోంది. అయ్యో మనసుకు ఎంత బాధ? ఇలాంటి బాధ భరించడం కష్టమే. ఎలా తట్టుకుని నిలబడి షాహిద్‌ను మరిచి జీవిస్తుందో ఈ వేలరీ. నా గతం, అందులోని కొన్ని చేదు జ్ఞాపకాలు

గుర్తొచ్చి నా మనస్సు భారమైపోయింది. ఛీ... మగవాళ్ళంతా ఇంతేనేమో. ప్రేమించామని చెప్పి కలిసి తిరిగి, ఆఖరికి ఇలా ఇంకో పెళ్ళి ఎలా చేసుకుంటారో అనుకుంటూ "అసలు ఏం జరిగింది? షాహిద్ ఎప్పుడు పాకిస్తాన్ వెళ్ళాడు? నీతో చెప్పి వెళ్ళాడా?" ప్రశ్నించాను.

"హా.. అవును నాలుగురోజుల క్రితం, వాళ్ళ అమ్మాగారికి ఆరోగ్యం బాలేదని చెప్పి అర్జంటుగా వెళ్ళాలని అప్పటికప్పుడు టిక్కట్టు బుక్ చేసుకుని వెళ్ళిపోయాడు. నిన్ననే ఫోను చేసి 'అమ్మా నాన్నలు అత్త కూతుర్ని చేసుకోమని బలవంతం చేస్తున్నారని చెప్పి ఒకటే ఏడుపు. ఆ అమ్మాయి చేసుకోకపోతే అమ్మా నాన్నలు చనిపోతాం అంటున్నారు. ఒప్పుకోక తప్పడంలేదు. జస్ట్ పెళ్ళి చేసుకుని కువైటుకు వచ్చేస్తా. అక్కడ మనిద్దరం మునుపటిలా హ్యాపీగా వుండచ్చు సరేనా? ' అన్నాడు. నాకు ఏం చెప్పాలో అర్థం కాలేదు. అప్పట్నించీ నా మనస్సు బాలేదు. చచ్చిపోదాం అనేంత బాధగా వుంది. అసలు షాహిద్‌ను మరో అమ్మాయి పక్కన వూహించుకోలేకపోతున్నాను. నన్ను కాకుండా ఇంకో అమ్మాయిని చేసుకుంటాడని కలలో కూడా వూహించలేదు" వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది వేలరీ.

"సరే వూరుకో. ఇంతగా షాహిద్‌ను నమ్మడం తప్పేమో. అసలు పాకిస్తాన్ వాళ్ళని నమ్మకూడదు. వాళ్ళకి శరీరం తప్ప మనసు వుండదు. వాళ్ళ దేశం, మతం వాళ్ళకి ముఖ్యం. పరాయి దేశమైన ఇండియానుండి వచ్చిన నిన్ను చేసుకుంటాడంటే నేను నమ్మలేకపోయాను. కానీ మీ ఇద్దరి ఇష్టం కదా నా అభిప్రాయం చెప్పి మిమ్మల్ని బాధపెట్టడం ఎందుకు అని నేను బయటికి చెప్పలేదు" అన్నాను నేను.

"దేశం, మతం, భాష వేరే అని నేను ఎపుడూ అనుకోలేదు. మనిషి మంచివాడని నమ్మకం వుంచాను. నన్ను విడిచిపెట్టడని భావించాను. ఆఖరికి ఇలా జరుగుతుందని అనుకోలేదు. నా హృదయాన్ని రంపంతో కోసినంత బాధగా వుంది. నా ఆశలన్నీ ఆవిరైపోయాయి" అంటూ ఏడ్చింది వేలరీ.

ఓ దేవుడా? ఎందుకు మనుషుల మధ్య ప్రేమలు, బంధాలు, మమతలు ఏర్పరిచి ఇలా విడగొట్టి వినోదం చూస్తావు. ఇంత బాధ భరించడం మనిషికి మనసుకు సాధ్యమా? ఎలా సాధ్యమో నువ్వే చెప్పు ఆక్రోశించింది నా హృదయం.

ఇంతలో అవతలి రూమ్ తలుపు తెరుచుకుని జేనీ కళ్ళు నులుముకుంటూ బయటికి వచ్చింది. వచ్చీ రావడంతోనే "ఏంటి మీ ఇద్దరూ ఈ టైమ్‌లో కబుర్లు చెప్పుకోవడం? నాకు నిద్ర డిస్టర్బ్ అవుతోంది. మీరు మీ రూముల్లోకి వెళ్ళి కబుర్లు చెప్పుకుని నవ్వుకోండి" అంటూ విసురుగా బాత్‌రూములోకి వెళ్ళిపోయింది.

ప్రతిరోజు మేము చెప్పుకునే కబుర్లు, జోక్స్, నవ్వులు చూసి జేనీకి బాగా జెలసీ. అందుకే ఇప్పుడూ కూడా మేము కబుర్లు చెప్పుకుని నవ్వుకుంటున్నాం అనుకుంటోంది. ఇంకా నయం అసలు విషయం తెలిసిపోలేదు. కొంచెం తెలిసినా రేపు తెల్లారేటప్పటికి మొత్తం హోటల్లో ఈ న్యూస్ పాకిపోతుంది అనుకుంటూ "వేలరీ ఇక్కడినుండి లే నా రూములోకి వెళదాం పద" అన్నాను.

జేనికి ఈ విషయం తెలియకూడదని భావించినట్లుంది అందుకే వెంటనే లేచి నా వెంట నడిచి నా రూములోకి వచ్చింది వేలరీ.

నా రూమ్‌లో అటువైపు వున్న విండో తెరిచాను. అవతల షరక్ డౌన్ సిటీ, ఎత్తైన టవర్స్‌తో పెద్ద భవనాలతో రాత్రిపూట వెలిగే లైట్లతో మెరిసిపోతోంది. నల్లటి ఆకాశంలో చందమామ, నక్షత్రాలు వింతకాంతులను వెదజల్లుతున్నాయి.

నవంబరు మాసపు చల్లగాలి మమ్మల్ని చల్లగా ఆప్యాయంగా పలకరించింది. నా విండో తెరిచి అక్కడ కాసేపు నిలబడితే

ఎంతటివారికైనా మనసు ఆహ్లాదంగా మారక తప్పదు. ఎలాంటి బాడ్ మూడ్‌లో వున్నా సరే కాసేపటికి మదిలో సంతోషం నిండిపోతుంది. అక్కడ నిలబడి రాత్రిపూట చీకటిలో సిటీ వ్యూ చూస్తూ ఆకాశాన్ని తాకే టవర్స్‌ని తల పైకెత్తి అంచుల్ని చూస్తూంటే కాలం తొందరగా గడిచిపోతుంది. ఎన్నో నిద్రరాని రాత్రులు నేను ఆ కిటికీ ముందే గడిపాను. ఎన్నో సూర్యోదయాల్ని, సూర్యుని లేలేత కిరణాల వెచ్చటి స్పర్శను ఆస్వాదించాను.

అందుకే వేలరీని నా రూములోకి తీసికెళ్ళాను.

అంతకు ముందురోజుల్లో "వేలరీ నీకు మ్యారేజ్ అయితే మీరు నా రూములో ఫస్ట్‌నైట్ చేసుకోండి. నా రూము అచ్చం ఫైవ్ స్టార్ హోటల్లోని రూములా అందంగా, పొందికగా వుంటుంది కదా. అలాగే విండో తెరిస్తే అవతలి సీన్, వ్యూ స్విట్జర్‌లాండ్‌ని గుర్తుకు తెస్తుంది. సో ఇక మీరు స్విట్జర్లాండు వెళ్ళి అక్కడ ఫస్ట్‌నైట్ చేసుకోనక్కరలేదు. ఇక్కడే అది అరేంజ్ చేసుకోండి. ఆ రూమ్ రెంటు ఏదో కాస్త నాకే ఇచ్చేయండి" అని నవ్వుతూ చెపుతూండేదాన్ని. అక్కడ నిలబడగానే ఆ విషయాలన్నీ వెంటనే గుర్తొచ్చాయి. మరి వేలరీకి ఏమనిపించిందో నాకు తెలియదు కానీ వేలరీకి ఎన్నో విధాలుగా ధైర్యం చెప్పాను నేను. షాహిద్‌ను మరిచిపోయి సంతోషంగా వుండమని, జీవితాన్ని సరిదిద్దుకుని మంచివాడిని చూసుకుని పెళ్ళి చేసుకోమని.

ప్రతి ఒక్కరి జీవితంలో ఇవన్నీ మామూలుగా జరిగే విషయాలనీ ప్రాణం తీసుకోవడం, జీవితమే ఒద్దు అనుకోవడం మంచి ఆలోచన కాదని అనునయించాను.

ఇంతలో ఐదుగంటలు అయినట్లుగా అలారం మ్రోగింది. ఇక తప్పదుకదా. స్నానం చేసి తయారయి డ్యూటీకి వెళ్ళడానికి నేను బాత్‌రూములోకి వెళ్ళిపోయాను. వేలరీ తన రూములోకి వెళ్ళిపోయింది.

ఆరోజు నుండీ వేలరీ ముఖంలో చిరునవ్వు మాయమయిపోయింది. నిరాశతో, నిస్పృహతో కనిపిస్తోంది. అపుడపుడు ఏడ్చినట్లుగా ఎర్రబారిన ఆ కళ్ళు తెలియజేస్తున్నాయి. అంత తొందరగా ఆ బాధను దిగమ్రింగడం అంత సులభం కాదని నాకు తెలుసు. కాలమే మాన్పాలి ఆమెకు కలిగిన గాయాల్ని. శరీరానికి కలిగిన గాయాలయినా తొందరగా మానిపోతాయి నొప్పి తగ్గిపోతుంది కానీ హృదయానికి కలిగిన గాయం మాత్రం మానడానికి కొద్దికాలం పడుతుంది.

వేలరీ రోల్ నేను పోషించడం మొదలు పెట్టాను. తనలాగే జోక్స్ వెయ్యడం నవ్వించడం చేయాలని ప్రయత్నించాను. కానీ వేలరీ అంత టాలెంటెడ్ కాదు నేను. నెలరోజులు అలా గడిచాయి. షాహిద్ పాకిస్తాన్ నుండి తిరిగి వచ్చాడు. మనిషి పచ్చగా నున్నగా తయారయి పెళ్ళి కళతో మెరిసిపోతున్నాడు.

షాహిద్‌ను చూసిన వెంటనే తన కోపాన్ని మరిచిపోయింది వేలరీ. అతడి మాటలు విని, మళ్ళీ యధావిధిగా తన ప్రేమను కొనసాగించింది. పోనీలే ఏడుపు మానిందికదా మరలా సంతోషంగా వుంది చాలు అనుకున్నాను నేను.

అలా తొమ్మిదినెలలు గడిచాయి. ఒకరోజు తనకు కొడుకు పుట్టినట్లుగా అందరికీ సంతోషంగా చెప్పుకున్నాడు షాహిద్. ఆ వార్త వినగానే వేలరీ ముఖం చిన్నబోయింది. వారం రోజులుపాటు ముభావంగా వుండిపోయింది. ఏదో బాధను దిగమింగుతున్నట్లుగా అనిపించింది.

కొడుకుపుట్టిన వెంటనే శెలవు తీసుకుని పిల్లవాడికి కావలసిన బట్టలు, వస్తువులన్నీ కొనుక్కుని, సంతోషంగా కొడుకుని చూడటానికి వెళ్ళిపోయాడు షాహిద్. మళ్ళీ ఒంటరిగా మిగిలిపోయింది వేలరీ. యాక్టివ్‌గా గలగలా మాట్లాడుతూ, నవ్వుతూ వుండే వేలరీ ఒకోసారి స్థబ్ధంగా, నిశ్శబ్ధంగా వుండిపోవడం, అపుడపుడూ ఏడవడం నేను గమనించాను. మానసిక క్షోభతో, తెలియని దిగులుతో వేలరీ కుమిలిపోసాగింది.

ఇంతలో షాహిద్ పాకిస్తాన్ నుండి తిరిగి వచ్చాడు. వస్తూ వస్తూ వేలరీకి రెండు పాకిస్తాని చుడీదార్‌లు, కాశ్మీర్ షాల్స్ పట్టుకొచ్చాడు. మౌనంగా, ముభావంగా వున్న వేలరీని చూసి "నువు దిగులు పడాల్సిన అవసరం అస్సలు లేదు. నేను నీవాడినే. నిన్నే ప్రేమిస్తున్నాను. సంవత్సరంలో పదకొండు నెలలు నీతోనే కదా వుంటున్నాను" అంటూ సర్దిచెప్పి వేలరీని మరలా దారిలోకి తెచ్చుకున్నాడు. మరొక సంవత్సరంన్నరకి మళ్ళీ కొడుకు పుట్టాడని వెళ్ళాడు. ఈ మధ్యలో ఒకటి రెండుసార్లు పాకిస్తాన్ వెళ్ళి వచ్చాడు. షాహిద్.

అపుడు నోరు విప్పింది వేలరీ. "నేను దుబాయ్‌కి వెళ్ళిపోతున్నాను. అక్కడ మారియట్ హోటల్లో నాకు జాబ్ వచ్చింది" చెప్పింది కాస్త దిగులుగా.

"నిజమా?" నమ్మలేనట్లుగా ప్రశ్నించాను.

అవును. "నేను అనుభవించే బాధ ఎవరికీ అర్ధంకాదు. షాహిద్ ఎంత స్వార్ధపరుడో నాకు అర్ధం అయింది. కువైటు వదిలి, షాహిద్‌ను మరిచి దుబాయ్ వెళ్ళిపోవాలనే కోరికతోనే నేను అక్కడ జాబ్‌కు అప్లై చేసుకున్నాను. కానీ మంచి స్నేహితురాలైన నిన్ను విడిచి వెళ్ళడం నాకు చాలా బాధగా వుంది. వారం రోజుల్లో షాహిద్ కువైటుకు తిరిగి రాకముందే నేను దుబాయ్ వెళ్ళిపోతున్నాను. మనం మళ్ళీ కలుసుకుందాం. టచ్‌లో వుందాం. ఎనీవే మనం ఒకే దేశానికి చెందిన వాళ్ళం. కాబట్టి ఇండియాలోనైనా సరే ఏదో ఒకరోజు మళ్ళీ తప్పక కలుస్తాం" అంది వేలరీ.

బాధతో నోటమాట రాలేదు నాకు. నా పదేళ్ళ సర్వీస్‌లో ఎంతోమంది క్రొత్తవారు వచ్చారు - పోయారు. కానీ వేలరీ వెళ్ళిపోతుంటే నాకెందుకో చెప్పుకోలేని బాధగా అనిపించింది. కళ్ళల్లో నీరు కదలాడింది. వేలరీ తీసుకున్న నిర్ణయం సమంజసమే అనిపించింది. అందుకే "నువు మళ్ళీ మునుపటి వేలరీవి కావాలి. ఆల్ ద బెస్ట్. మంచి జీవితం కోసం ప్రయత్నించు." అని భారమైన హృదయంతో చెప్పాను నేను.

తనుకూడా ఆగని కన్నీటిని తుడుచుకుంటూ అలాగే అంటూ చిరునవ్వు నవ్వింది.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments